

Certamen Literari Marià en honor de la Mare de Déu de Tragó

Amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida, s'han organitzat un seguit d'actes que van des del trídium previ a la festivitat, el dimecres 2 d'octubre, a la celebració del Certamen Marià que enguany aconsegueix la cent quaranta-vuitena edició.

Com és tradicional, el certamen es dedica cada any a una advocació diferent de la Mare de Déu. Enguany ha estat escollida la Mare de Déu del Castell de Tragó de Noguera, poble que ha complert cinquanta anys de la seva desaparició sota les aigües del pantà de Santa Anna. Tot i la desaparició física, els seus habitants han

sabut mantenir-se units. El Certamen se celebrarà al paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida, el diumenge 6 d'octubre, a les 18.30 h. Serà presidit per les autoritats lleidatanes i les que tenen relació amb la població de Tragó, actuant de mantenidor el Dr. Francesc Torralba.

Després del lliurament dels guardons a les obres premiades, l'Orfeó Balaguerí oferirà un concert de música coral acompanyada al piano.

Tot plegat, uns actes adreçats a honorar la Mare de Déu i a estimular la devoció dels fidels vers ella.

Juan Luis Salinas

Joan de Jesús, Silveri, Francesc i Bartomeu. Carmelites Descalços màrtirs

La presència dels Carmelites Descalços a Lleida en els temps moderns va lligada a la figura de santa Teresa de l'Infant Jesús. L'any 1928 una comunitat de frares es va establir a la ciutat per iniciar el projecte de construcció del Santuari de Santa Teresina. Una de les activitats principals de la comunitat era, ja aleshores, la publicació de la revista «Lluvia de Rosas», dedicada a difondre la devoció a la santa de Lisieux.

Entre els religiosos fundadors hi havia el germà Bartomeu de la Passió, fill del Pla de Santa Maria (l'Alt Camp), home treballador i de caràcter alegre. Més tard s'hi va incorporar també el P. Joan de Jesús, nascut a Vic, i que, recent ordenat, es dedicà a l'administració de la revista i a la catequesi infantil. Quan va començar la persecució es va amagar prop del convent, juntament amb el germà Bartomeu. El 25 de juliol, cercant un lloc més segur, tots dos, però, anant cap a Alcarràs, van ser descoberts per un grup de milicians; quan

van confessar que eren «frares de Santa Teresina» els van disparar, morint allà mateix.

També va morir a Lleida el P. Silveri de Sant Lluís Gonzaga, nascut a Corroncui (el Pont de Suert), que havia estudiat de petit a Lleida i aquí s'havia fet religiós. Va tenir una llarga vida com a carmelita i, fins i tot, durant un temps va ser missioner a Cuba. El 1936 era a Tarragona, però es va poder escapar i va arribar a Lleida, on va ser detingut i executat el 20 d'agost, al cementiri,

amb un grup nombrós de màrtirs.

D'aquest mateix grup en formava part el jove P. Francesc de l'Assumpció, fill de Montgai, a la Noguera, que feia pocs mesos que era capellà. Va poder escapar-se del convent de Barcelona, arribant al seu poble, on es va reunir amb el seu germà Pau, capellà d'Urgell.

Allí van ser detinguts i portats a Lleida, on van donar testimoni de fe i de fortalesa cristiana fins al darrer moment.

AJUDANT A VIURE

Acabant l'Any de la Fe

Segons allò que la Bíblia explica, creure suposa un «reconeixement» del Senyor (diríem coneixement existencial), com el de Pau en el camí de Damasc (*Ac 9,1ss*), que ens fa acceptar-lo com a persona i acceptar tot allò que Ell ens diu. Es tracta de reconèixer la manifestació amorosa de Déu que, mitjançant múltiples signes, surt al nostre encontre mostrant-nos el verdader sentit de la nostra vida.

Això demana de nosaltres un acolliment confiat a l'estil d'Abraham (*Gen 12*) i de Maria de Natzaret (*Lc 1,38*), que ens disposa decididament a fer allò que Déu ens fa entendre. Un salt en el buit? En l'obscuritat sí, en el buit no.

Suposa «fiar-se» d'Ell i de la seva manera d'entendre la vida. Com dirà sant Pau: «Sé en qui he cregut» (*2Tim 1,12*). És l'acceptació del cor que ens fa lliurar-nos en les seves mans, confiant-li la nostra vida i acceptant que la seva saviesa ens dona totes les garanties que hom pot aspirar a trobar. És la fe del Centurió: «digues només una paraula i el meu criat es posarà bo» (*Mt 8,8*).

Suposa «adherir-se» a Ell amb les conseqüències que això comporta en la vida: convertir-se a Ell, reorganitzar tota la nostra vida des de les exigències que anem descobrint en les nostres trobades amb Ell: «—Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna» (*Jn 6,68*); «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (*Gal 2, 20*). El seu pla és el meu, els seus interessos són els meus, assumeixo el seu projecte sobre la humanitat i, des d'aquí, oriento la meua vida.

Tenir fe és més que seguir un credo. Tots sabem que pronunciar una fórmula de fe o saber-se la doctrina, dir «Senyor, Senyor» o inclinar-se davant l'altar fent reverències... es pot fer sense canviar de vida. Però acceptar Jesús i fer-ho realitat en la vida de cada dia és comprometre's amb una persona i no tan sols amb unes idees.

I aquesta fe cal alimentar-la dedicant-li temps i atenció. A tots els batejats ens cal una més sòlida formació cristiana. La fe no existeix en nosaltres perquè sí, com un objecte de valor que es compra un bon dia o que es té sense saber per què. És un do de Déu, però és també una realitat humana verdadera que s'ha que conrear.

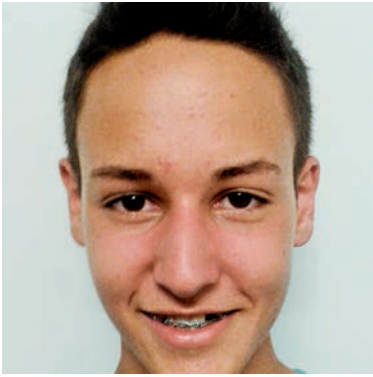
Perquè la fe no es té d'una vegada per sempre d'una manera definitiva, ni tampoc es perd perquè sí, per casualitat. Hi ha una interacció constant i recíproca entre la fe i la vida, de manera que la fe minva si aquesta interacció no existeix o decreix; si la fe no troba on arrelar o aplicar-se pot anar minvant i, en el temps, pot desaparèixer o tornar-se pràcticament inexistent. Però tampoc això és casual, sinó que hi ha hagut en aquest cas tot un procés d'abandonament que ens ha dut fins aquí.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

ABRAHAM ESTAFANELL

El silenci a internet

L'Abraham Estafanell té 17 anys i és fill d'una família amb sordesa en els pares, en un dels avis i en el germà. Col·labora com a escolà i lector en la celebració eucarística amb Llengua de Signes de cada dissabte (18.30 h) a la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona. Aquestes misses es poden veure, a partir del dissabte a la nit, a www.nazaret.tv i www.pastoraldelsord.org. L'Abraham va participar en el darrer Encuentro Nacional de la Pastoral del Sord, celebrat a Santander.

Què s'ofereix al web de la Pastoral?

Materials que s'han anat elaborant al llarg dels anys per a l'atenció pastoral de les persones sordes. Cada setmana es penegen totes les lectures de la missa dominical adaptades, els vídeos de les misses... Amb motiu de l'Any de la Fe, també s'ha millorat l'adaptació dels resums de la primera part del nou *Catecisme*, sobre el Credo.

Com valoren la darrera trobada de Santander?

Molt positivament. Va ser una trobada en la qual els sords d'aquí vam poder contactar amb sords d'arreu d'Espanya. Una oportunitat anual de conèixer uns dies de creixement espiritual i humà, compartint experiències molt diverses.

Com es viu la fe des del silenci i com ajuda internet?

La fe en el món del silenci es viu d'una manera diferent, des d'un punt més íntim i humil. Les noves tecnologies —sense necessitat de l'oïda— fan que les persones que no poden apropar-se a unes realitats pastorals amb llengua de signes, des de casa, puguin rebre més informació i formació i, per exemple, entendre millor les misses d'oients quan hi participin.

Oscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Les queixes que els pobres fan a Déu (1)

En aquesta paràbola també se'ns presenten dues figures oposades: el ric lliurat a la disbauxa i el pobre que ni tan sols podia atrapar les engrunes que els golafres feien caure de la taula, segons el costum d'aquell temps de netejar-se els dits amb pa i després tirar-lo a terra. Com a fons que ens pugui orientar en la interpretació d'aquesta paràbola, podem agafar tota una sèrie de salms que expressen les queixes que els pobres fan a Déu, els quals, malgrat la seva fe i obediència a la Llei, no obtenen més que desgràcies, mentre que els cínics que menyspreen Déu no tenen més que bona sort i frueixen de tots els béns desitjables sobre la terra.

Llätzer és un d'aquests pobres que aixequen la seva veu, amb les paraules, per exemple, del salm 44: «Has fet de nosaltres l'escarni dels veïns, la befa i la burla dels pobles que ens envolten... És per tu que morim cada dia i ens tenen com anyells duts a matar.»

La literatura sapiencial primitiva d'Israel havia tingut per principi que Déu recompensa el just i castiga el malvat, és a dir, que pecat i desgràcia, justícia i felicitat es corresponen. Almenys després de l'exili, comença a trontollar aquesta veritat. I això no només perquè el poble d'Israel en conjunt va patir més que els altres pobles del voltant de l'exili que els oprimien, sinó també en la vida privada es comparava que el cinisme es recompensa i que el just ha de patir en aquest món.

En el llibre dels salms i en els llibres sapiencials més tardans ja es noten els intents de comprendre millor aquesta contradicció d'un Déu aparentment injust o absent.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¡Ya lo tenemos aquí!

Cuando nace su primer hijo, además del lógico estallido de alegría, se produce en su casa una poderosa explosión nuclear. Sí, una gran explosión. Porque el núcleo familiar original, constituido por usted y su pareja, que forman la *pareja conyugal*, explota y se transforma en algo muy diferente. ¡Su paisaje familiar ha cambiado radicalmente!

Ha surgido en escena un nuevo elemento, el hijo. Y este nuevo protagonista ha dado lugar a la aparición de una nueva estructura familiar, la *pareja parental*, es decir, lo que a partir de ahora ustedes serán con su ejercicio como padres.

En realidad, con esta *explosión nuclear* se han producido dos nacimientos en la familia. El ser que acaba de nacer necesita que la pareja conyugal le haga un sitio, para tener su espacio para crecer sin apretujones, y al mismo tiempo habrá que encontrar un nuevo sitio para la pareja parental que también acaba de nacer y también necesita crecer sin estrecheces en su nuevo y apasionante cometido de padres. A partir del nacimiento del hijo, se evidencian dos vínculos entre el hombre y la mujer: el *conyugal* (que ya existía) y el *coparental* (recién estrenado). Son dos formas de hacer que están muy próximas, pero que tienen sus reglas de actuación bien diferenciadas.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Les tres façanes

L'arquitectura de Gaudí no és esteticista, sinó netament espiritual, segons l'espiritualitat de la mística cristiana, la qual s'orienta tota ella a Jesucrist. Per això les tres portalades d'entrada a la Sagrada Família corresponen als tres grans moments de la vida terrenal i celestial de Jesús: la seva encarnació (façana del Naixement), la seva mort, resurrecció i ascensió (façana de la Passió) i el seu retorn a la fi dels temps com a jutge de vius i de morts que realitza la promesa de la benaurança eterna (façana de la Glòria).

Des de fora, la Sagrada Família és, des de bon començament, un massís de muntanyes, amb pics, crestes i un punt culminant, que correspon a la torre central, la torre de Jesucrist. En la Sagrada Família la verticalitat s'imposa sobre l'horitzontalitat, tant a dintre com a fora. És un edifici pensat per *pujar*, per ascendir, com si la Jerusalem de la terra hagués d'enlairar-se cap al cel i convertir-se en la nova Jerusalem, la ciutat que és el tron de Déu i l'Anyell, del Pare i del seu Fill Jesucrist (Ap 22,3).

Jordi Bonet / Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 30. □ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / SI 101 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.
- 1. □ Dimarts** [Za 8,20-23 / SI 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.
- 2. □ Dimecres** [Ne 2,1-8 / SI 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.
- 3. ■ Dijous** (Lleida) [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / SI 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.
- 4. □ Divendres** [Ba 1,15-22 / SI 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.
- 5. ■ Dissabte** [Dt 8,7-18 / SI: 1Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.
- 6. ■ † Diumenge vinent**, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / SI 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

(1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irreprochable i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nàfrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreiro molt enmig d'aquestes flames". Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre."

El ric digué: "Llavors, pare, et prego que m'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments". Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin". El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran". Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Así dice el Señor todopoderoso: «Ay de los que se fían de Sión, confían en el monte de Samaria. Os acostáis en lechos de marfil, tumbados sobre las camas, coméis los carneros del rebaño y las terneras del establo; canturreáis al son del arpa, inventáis, como David, instrumentos musicales, bebéis vinos generosos, os unguís con los mejores perfumes, y no os doléis de los desastres de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los cautivos. Se acabó la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Él mantiene su fidelidad perpetuamente, / él hace justicia a los oprimidos, / él da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, practica la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la delicadeza. Combate el buen combate de la fe. Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado, y de la que hiciste noble profesión ante muchos testigos.

En presencia de Dios, que da la vida al universo, y de Cristo Jesús, que dio testimonio ante Poncio Pilato con tan noble profesión: te insisto en que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche, hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que en tiempo oportuno mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único poseedor de la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor e imperio eterno. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba espléndidamente cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que tiraban de la mesa del rico. Y hasta los perros se le acercaban a lamerle las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y los ángeles lo llevaron al seno de Abrahán.

Se murió también el rico, y lo enterraron. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantando los ojos, vio de lejos a Abrahán, y a Lázaros en su seno, y gritó: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas." Pero Abrahán le contestó: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso encuentra aquí consuelo, mientras que tú padeces. Y además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que no puedan cruzar, aunque quieran, desde aquí hacia vosotros, ni puedan pasar de ahí hasta nosotros."

El rico insistió: "Te ruego, entonces, padre, que mandes a Lázaros a casa de mi padre, porque tengo cinco hermanos, para que, con su testimonio, evites que vengán también ellos a este lugar de tormento." Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas; que los escuchen". El rico contestó: "No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a verlos, se arrepentirán." Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no harán caso ni aunque resucite un muerto."»

La paràbola del pobre Llätzer i el mal ric. Pintura de Bulgària

▶ aquesta imatge parla

COMENTARI

Abraham, pare meu, apiada't de mi

En l'evangeli d'aquest diumenge, Jesús ens vol fer conscients de la nostra responsabilitat envers els altres. Ho fa per mitjà d'una paràbola que contraposa la vida i el destí d'un ric anònim i d'un pobre leprós, anomenat Llätzer. Mentre el pobre, per la seva malaltia, viu apartat de la vida social, tot depenent de la caritat i de les almoines dels altres, el ric viu despreocupat, celebrant cada dia festes esplèndides. El contrast no pot ser més gran.

Però la mort, tard o d'hora, acaba assolint tots dos. Més enllà de la mort, el contrast entre ells es manté però capgirat. El pobre és acollit en el si d'Abraham, on, segons la fe bíblica, hi van els justos per com-

partir la vida benaurada del patriarca del poble jueu. Aquesta afirmació degué sobtar, sens dubte, els oients de Jesús, perquè en la mentalitat popular de l'època, Llätzer, essent pobre i alhora leprós, podria ben bé ser considerat castigat per Déu i, per tant, pecador. A més, si ha estat acollit amb Abraham no ho ha estat amb motiu de l'acompliment escrupolós de la Llei de Moisès, sinó per pura misericòrdia de Déu i del patriarca.

D'altra banda, el ric, aparentment beneït per Déu en vida, es troba en un lloc de turments. El benestar se li ha transformat en dolor.

Llavors demana misericòrdia a Abraham i no n'obté, donat que el pas d'un lloc a un altre és infranquejable. I és aleshores quan es compadeix... dels

seus! Perquè encara viu encerclat en els propis interessos.

La Llei de Moisès i els profetes bíblics ens parlen de misericòrdia i de responsabilitat de Déu envers els seus que pateixen, però també ens demanen aquesta mateixa responsabilitat envers el nostre proïsme, com ja hem vist, fa setmanes, en la paràbola del bon samarità. Mentre som en aquesta vida tenim encara temps per posar-ho en pràctica.

Vivim massa pendents del nostre benestar per adonar-nos que al voltant nostre hi ha gent que només viu de les engrunes que cauen de les nostres taules. Sabem tenir envers ells la mateixa misericòrdia que esperem que Déu tingui amb nosaltres?

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

Per a mi la fe és posar la pròpia vida en mans d'un altre. Posar tota la meua existència en mans de Jesús. Adherir-me a la seva persona, a la seva manera de veure la realitat, a la seva manera d'entendre la vida i de mirar els altres. És un deixar-me mirar per Ell i, des d'aquesta mirada, mirar jo la realitat, mirar els altres. La fe és l'experiència d'obrir el cor a un amor que està tan profundament arrelat dins meu que em sobrepassa i va més enllà. És entendre la realitat des d'aquest Déu que Jesús ens revela, i posar amb confiança la vida en mans d'Ell. Això seria l'experiència de la confiança plena.

Mn. Josevi Forner

MISSA - CONCERT
a la Catedral Nova
29 de setembre a les 19 h
Celebrant els 50 anys de sacerdoti del nostre bisbe, JOAN PIRIS I FRÍGOLA

Experiència d'estiu

El Casal «Vacances per créixer» de la Fundació Verge Blanca ha estat una d'aquelles experiències en les que, teòricament, un monitor va disposat a donar tot el que pot a uns in-

fants amb necessitats molt diverses. Però la sensació amb la que sortia jo del Casal era d'un esgotament de tants «imputs», de tant «rebre», de tant «estimar»... Poc a poc, els monitors anàvem aprenent a llegir que darrere d'un «deixa'm estar, no vull jugar» podia haver-hi un «estic trist i necessito que estiguis per mi», que un plor desesperat perquè li havien pres la pilota podia ésser interpretat com un «necessito que juguis amb mi», etc. I el resoldre tots aquests «conflictes» creava un vincle i una complicitat amb aquell infant, d'una afectivitat tan agraïda, que resultava ser molt més del que tu havies donat.

Neus Sabaté, monitora de les «Colònies per Créixer» de la F.V.B.

Relleus en algunes parròquies

Les parròquies de Sant Miquel Arcàngel d'Artesa de Lleida i de l'Assumpció de la Mare de Déu de Maials han acollit, els passats dies 31 d'agost i 1 de setembre, l'acte d'enviament dels nous rectors. Una celebració de benvinguda que ha estat presidida pel nostre bisbe Joan. El dissabte 31, Mn. Lucas es feia càrrec de les parròquies d'Artesa i de Puigverd de Lleida.

L'endemà, el bisbe Joan tornava a presidir la celebració d'un acte d'enviament, en aquest cas de Mn. Dimas, el qual es feia càrrec de la unitat pastoral de Maials i d'Almatret. Fins ara ambdues parròquies han estat responsabilitat de Mn. Santiago Mataix, el qual ha passat a la unitat pastoral de Castellans, Albagés, Aspa i Cogul.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 13 h

• Diumenge, 29 de setembre:

- 11 h, Eucaristia i inici del Tríduum, Oratori de l'Acadèmia Mariana.
- 11 h, Eucaristia en l'aniversari del beat Francesc Castelló, al cementiri.
- 12.30 h, Confirmacions a la parròquia de la Mercè.
- 19 h, Eucaristia i concert. Noces d'or sacerdotals del Sr. Bisbe, a la Catedral Nova.

• Dilluns, 30 de setembre:

- 19.30 h, Tríduum. Oratori de l'Acadèmia Mariana.

• Dimarts, 1 d'octubre:

- 19.30 h, Tríduum. Oratori de l'Acadèmia Mariana.

• Dimecres, 2 d'octubre: Verge Blanca de l'Acadèmia

- 12 h, Eucaristia a l'Oratori de la patrona.
- 19.30 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe.

• Divendres, 4 d'octubre:

- 20 h, Pregària Interreligiosa per la Pau, Teatre de la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

• Dissabte, 5 d'octubre:

- 22 h, Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.

• Diumenge, 6 d'octubre:

- 12 h, Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe, a l'Oratori de la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
- 18.30 h, 48è Certamen Literari Marià, paranimf de la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

AYUDANDO A VIVIR

Acabando el Año de la Fe

Según lo que dice la Biblia, creer supone un «reconocimiento» del Señor (diríamos conocimiento existencial), como el de Pablo en el camino de Damasco (*Hech 9,1ss*), que nos hace aceptarlo como persona y aceptar todo aquello que Él nos dice. Se trata de reconocer la manifestación amorosa de Dios que, mediante múltiples signos, sale a nuestro encuentro mostrándonos el verdadero sentido de nuestra vida.

Esto exige de nosotros una acogida confiada al estilo de Abraham (*Gen 12*) y de María de Nazaret (*Lc 1,38*), que nos dispone decididamente a hacer aquello que Dios nos hace entender. ¿Un salto al vacío? En la oscuridad sí, en el vacío no.

Supone «fiarse» de Él y de su manera de entender la vida. Como dirá san Pablo: «Sé en quien he puesto mi confianza» (*2Tim 1,12*). Es la aceptación del corazón que nos hace entregarnos en sus manos, confiándole nuestra vida y aceptando que su sabiduría nos da todas las garantías que pode-

mos aspirar a encontrar. Es la fe del Centurión: «di sólo una palabra y mi criado quedará sano» (*Mt 8,8*).

Supone «adherirse» a Él con las consecuencias que ello conlleva en la vida: convertirse a Él, reorganizar toda nuestra vida desde las exigencias que vamos descubriendo en nuestros encuentros con Él: «Señor, ¿a quién iremos? Tú tienes palabras de vida eterna» (*Jn 6,68*); «Ya no vivo yo, es Cristo quien vive en mí» (*Gal 2,20*). Su plan es el mío, sus intereses son los míos, asumo su proyecto sobre la humanidad y, desde ahí, oriento mi vida.

Tener fe es más que seguir un credo. Todos sabemos que pronunciar una fórmula de fe o saberse la doctrina, decir «Señor, Señor» o inclinarse ante el altar haciendo reverencias... se puede hacer sin cambiar de vida. Pero aceptar a Jesús y hacerlo realidad en la vida de cada día es comprometerse con una persona y no sólo con unas ideas. Y esta fe hay que alimentarla dedicándole tiempo

y atención. A todos los bautizados nos hace falta una formación cristiana más sólida. La fe no existe en nosotros porque sí, como un objeto de valor que se compra un buen día o que se tiene sin saber por qué. Es un don de Dios, pero es también una realidad humana verdadera que hay que cultivar.

Porque la fe no se tiene de una vez para siempre de una manera definitiva, ni tampoco se pierde porque sí, por casualidad. Hay una interacción constante y recíproca entre la fe y la vida, de modo que la fe se debilita si esta interacción no existe o decrece. Si la fe no encuentra donde arraigar o aplicarse puede ir disminuyendo y, con el tiempo, puede desaparecer o volverse prácticamente inexistente. Pero tampoco esto es casual, sino que ha habido en este caso todo un proceso de abandono que nos ha llevado hasta aquí.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737